

Dženi Nimo
TAJNO KRALJEVSTVO

„Viridi!“, Gabara prestrašeno frknu. Otresla se stvorenja koje ju je zgrabilo za uzde i toliko brzo projurila pored njega da se ono vrišteći sručilo na zemlju. Ostala stvorenja razjareno su jurnula za njima. Gabara je trčala niz usku ulicu, a gomila virida tutnjila je tik iza njih. Na udaljenom kraju uličice nazirao se zid.

Timoken reče: „Skoči, Gabara, i poletećeš.“

„Kamile ne mogu da lete“, frktala je Gabara.

„Veruj mi, ti možeš!“

„Onda ću da verujem!“

Timoken je zgrabio čuperak kamiline guste dlake. Snagom svog uma i volje vinuo se u nebo.

Gravitacija ih je, međutim, snažno vukla prema zemlji. Nije mogao da diše, a u glavi mu je tutnjilo. *Gore!* *Gore!* Osećao je da će mu se telo raspasti. Kamilini ritmični koraci pretvoriše se u nepoznate lepršave pokrete. Sedlo prestade da se drma. Timoken otvori oči. Oko njega je bilo samo nebo, a ptica koja je proletela pored njih uskliknula je na zapanjujući prizor kamile u letu.

TAJNO KRALJEVSTVO

DŽENI NIMO

Leo commerce

Beograd, 2012

Naziv originala:
The Secret Kingdom – Jenny Nimmo

Naziv knjige:
TAJNO KRALJEVSTVO – Dženi Nimo

Copyright © 2011 Jenny Nimmo
Copyright © 2012 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:
Slađana Perišić

Prevod:
Irina Vujičić

Lektura i korektura:
Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Mihajla Bandura 36

011/375-2625; 011/375-2626; 011/375-2627; 063/517-874

E-mail: nesaperisic@gmail.com
info@leo.rs
www.leo.rs

Štampa:
Sajnos, Novi Sad

Tiraž: 1000

ISBN 978-86-7950-166-0

Sadržaj

1. Šumski duh	7
2. Mreža mesečevog pauka	26
3. Peščana oluja	40
4. Glasovi u pećini	49
5. Prsten	65
6. Lovac	77
7. Sunčeva mačka, Plamena brada i Zvezda	88
8. Kuća kostiju	96
9. Devojčica u kavezu	110
10. Ti si kralj!	121
11. Anđeo na krovu	132
12. Otrovani	142
13. Čarobnjak	154
14. Zobejdin san	169
15. Crna zver	183
16. Simbol zmije	196
17. Zlatni zamak	212

Prvo poglavlje

Šumski duh

Bilo jednom jedno tajno kraljevstvo. Skriveno od sveta šumom, velikom i gustom poput mora. Ljudi koji su u njemu živeli nisu znali za rat, iako su za njega čuli. Priče o užasnim sukobima i okrutnosti u spoljnom svetu prenošene su s generacije na generaciju, još od predaka koji su osnovali kraljevstvo. Stoga su tamošnji stanovnici, iako se nikad nisu borili u bici, bili sposobni da je zamisle. Koplja su im stalno bila savršeno zašiljena, a svoje debele drvene štitove oslikavali su prizorima divljih životinja. Čak su postavljali i stražu u visoke kule u svakom od četiri ugla dvorca.

Kralj je bio upravo onakav kakav kralj treba da bude. Za glavu viši od većine svojih podanika, mudar, pravedan i dostojanstven. Omiljena mu je bila odora svetlih boja i zlatni nakit, dugački lancima oko vrata i široke narukvice oko ruku. S druge strane, kruna koju je nosio bila je poput tankog zlatnog

obruča, gotovo skrivena u njegovoj gustoj crnoj kosi. Bila je stara hiljadu godina i nekada je krasila glavu prvog vladara tajnog kraljevstva.

Kraljica je bila tajanstvena. Bila je povučena, sklona sanjarenju. Verovalo se da ju je kralj izabrao zbog njene lepote, ali to je bila samo delom istina. Voleo ju je i zbog njenog prefinjenog uma, dobrote i magičnog glasa.

Kralj i kraljica imali su jedno dete: princezu Zo-bejdu, kojoj je bilo dve godine. Još jedno dete bilo je na putu, ali iz nekog razloga predstojeće rođenje drugog deteta kraljicu je činilo uznemirenom. Bilo je najtoplije doba godine, a kraljica nije mogla da prestane da drhti. Po čitav dan hodala je dvorcem mrmļajuci sebi u bradu. Noću je plakala u snu i vikala: „Spasi ga! Spasi mog sina!“

Kralj je molio ženu da mu ispriča svoje košmare. Šta je to čega se toliko boji? Snažna je i zdrava. Njihovo kraljevstvo je bezbedno i on se trudi da joj pruži sve što zaželi. Zašto je toliko zabrinuta za dete koje se još nije ni rodilo?

Međutim, kraljica nije znala da mu kaže. Zaboravila bi svoje snove čim bi se probudila i nije mogla da shvati zašto je hvatala sebe kako izlizuje šare na pločastom podu svojim beskrajnim koraćanjem. Pohabala je sto pari cipela, a zatim išla bosa. Stopala su joj bila bolna, sva u žuljevima, ali ona je i dalje ko-

račala. Ponekad je kralj osećao vrtoglavicu gledajući svoju uznemirenu ženu.

Jedne noći razbesnela se strašna oluja. Vetar je šibao kraljevstvom, čupajući drveće i plaveći ulice rekama vode. Grmljavina je beskrajno odjekivala, a munje su pretvarale noć u dan.

Kapci na prozorima zamka bili su zatvoreni, a kralj i kraljica sedeli su pribijeni na kanabetu punom zlatom protkanim jastucima. Konačno je i kraljica bila spokojna. Slušala je vetar, naginjući se blago u njegovom pravcu, kao da sluša neke glasove.

„Šta kažu?“, pitao je kralj, u polušali. Uzeo je ruku svoje supruge. „Da li oni...?“, počeo je.

„Pssst!“, zasiktala je njegova žena. „Čujem nešto!“

U tom trenutku kapci se naglo rastaviše i nešto ulete u sobu. Ležalo je licem nadole, a raščupana krila raširila su se bila duž mermernog poda. Međutim, krila nisu bila perjana, već fina i delikatna kao u leptirice. Nicala su iz koščatih ramena tog bića; tamna krila boje zemlje, sedefastih vena. Ostatak tela bio je pokriven sivkastom svilom, koja je u prvi mah izgledala kao oblak magle, ali skladno postavljen uz telo, otkrivajući njegov zakržljali oblik.

Kraljevski par netremice je gledao u stvorenje dok je ono polako povilo svoja krila i zauzelo klečeći položaj. Čak je i kralj zanemio.

Stvorenje je podiglo glavu i zagledalo se u kraljicu. Imalo je sivu pegavu kožu i krupne oči boje šafrana. Nos mu je bio dugačak i uzak, a njegov vrh podvijen nad tankim usnama. Sitne uši ležale su mu u šupljinama na obe strane glave, na kojoj uopšte nije bilo kose.

Uprkos zastrašujućem izgledu stvorenja, kraljica nije bila uplašena. „Šta ti se desilo?“, upitala je blago.

Stvorenje je dopuzalo do kraljice i zgrabilo rub njene odore. „Oprostite“, reče. „Nisam imao kuda da odem, baš nikuda. Svuda me proganjaju.“

„Ko te proganja?“, upitao je kralj, pomalo grubo. „Moj narod nikome ne nanosi zlo, čak... čak ni...“

„Šumskim duhovima?“

„Naravno, čak ni šumskim duhovima, ako si ti jedan od njih.“

„Šumski duh.“ Glas tog stvorenja dobio je eho nalik na udaljeni stepenasti zvuk zvona, koji je očarao kraljicu. „Sada nas je preostalo ukupno... jedan.“ Njegova slabašna krila klonuše.

„Deluje kao da si se izgubio“, reče kraljica. „Kako ti možemo pomoći?“

„Da, da, izgubio sam se.“ Dve velike suze skliznuše niz pegavo lice šumskog duha. „Leteo sam iznad šume. Nisam se usuđivao da stanem. Danima i danima sam tako leteo. Čuo sam ih ispod sebe. Nisu

mi dozvoljavali da se odmorim. Onda me je vetar uhvatio i bacio u vaše prelepo kraljevstvo.“ Šumski duh zastade da bi povratio dah. „I sada sam ovde, u milosti Vašeg veličanstva“, reče uz duboki naklon.

Kralj je bacio pogled na suprugu i pogladio sebi bradu. Nedavne crte umora i straha nestale su s njenog lica.

„Naložiću sluškinji da ti pripremi krevet“, reče kraljica. „Ako, naravno, ti uopšte spavaš u krevetu. I da ti pripremi obrok. Šta voliš da jedeš, šumski duše?“

„Voće“, reče šumski duh i njegove žutonarandžaste oči ispuniše se suzama dok je gledao raznobojne pločice koje su ukrašavale plafon. „Toliko dugo nisam osetio dobrotu da me to sve sad pomalo zbunjuje.“

„Svako zaslužuje dobrotu“, reče kraljica. „Bez nje ne bismo mogli da živimo.“

Kralj je zazvonio zvoncetom koje se nalazilo na njegovoj strani stola i pojavio se sluga. Kada je ugledao šumskog duha, oteo mu se prestravljeni uzdah.

„Imamo gosta“, strogo reče kraljica. „Donesi nam poslužavnik s voćem i pripremi krevet za njega. Ponašaj se prema našem posetiocu s poštovanjem, potpuno isto kao što bi se ponašao prema meni.“

„Da, Vaše veličanstvo.“ Sluga trepnu par puta u pravcu duha i povuče se.